
Kim Kâfir?

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler,

Bir hastanede doktor bekleyen beş on hasta, hemşireye deseler ki “doktor nerede, bir saattir gelmedi?” Ameliyatta doktor, iki saat geç gelecek cevabı üzerine hastalardan biri çıksa, yahu bu doktoru ne bekliyorsunuz ben size ilaç yazarım, sana antibiyotik yazdım sana ağrı kesici, hadi geçmiş olsun, dese böyle bir tedavi olur mu?

Oradaki o hastalara sana şunu yazdım diyen, kendisi de hasta olan birisinin oradan bir tımarhane bölümüne kaldırılması gerekmez mi? Sen kendin hastasın bir defa, sana ne başka hastalardan, eline kalemi alan reçete mi yazarmış diye tartışılır. Bu örneği hafızamızda tutalım.

İnsanlar cennete girebilmek için, cehennemden kurtulmuş olmak için umutla son nefesi bekliyorlar. Son nefeste ne yapacağını, nasıl gideceğini heyecanla, korkuyla, endişeyle bekliyorlar. Allah'ın büyük kulları, salih insanlar, ömürlerini seccade üzerinde geçirmiş, cihat meydanlarında defalarca ölümle burun buruna gelmiş insanlar bir kere olsun o son an korkusundan emin olamadılar. Ya son anda yanlış iş yaparsam, diye ödleri patladı. Korkularından, amellerinden, namazlarının sevaplarının yok sayılacağı korkusundan geceleri huzursuz geçirdiler.

Hastanede, “doktor ameliyattaymış, o gelinceye kadar sıra beklemeyin, burada yazdım sana bir antibiyotik” diyemiyorsa kimse, cennet Allah'ın, cehennem Allah'ın; kendisine iman edilen Allah, imanı kabul eden veya etmeyen Allah iken kullardan biri çıkıp “tamam tamam, ben sana kâfirlik reçetesi yazdım, sen kâfirsın” diyebilir mi? Kim kime kâfir diyecek? Kim kime mümin diyebilir?

Sen de herkes de iman etmekle mükellefsiniz ve iman kilogramla tartılıp metre ile ölçülebilen veya bir sayaçtan geçirilip doğalgaz gibi kaç metreküp olduğu ölçülebilen bir şey değil ki. İman, müminin yani iman eden insanın Allah ile kurduğu bir bağıdır. Bu bağ herhangi bir saatten-sayaçtan geçmiyor. Direkt Allah'a bağ kurulduğu zaman zaten ona iman deniyor. Araya papazları sokup papaz onaylı, haham onaylı iman ettiği zaman bizim dinimiz ona iman demiyor.

Kardeşler, insanların ya da müminlerin birbirlerine imanlarıyla ilgili karar açıklamaları çılgınlıktır. Bu, hastanede sıra bekleyen hastaların birbirlerine reçete yazmalarına benziyor. Komiklik. Şimdi her birimiz, her bir mümin nasıl bu âlemi bitireceğini, Rabbinin huzuruna mümin olarak gidemeyeceğini asla garanti bilmeyen Ebu Bekir gibi, Ömer gibi -

radiyallahuanhum- büyük adamlar bile son nefeslerinde -ki dünya hayatında peygamber garantili teminatlara muhatap oldukları hâlde- ne gözyaşları döktüler. Ne mutlu sana yahu, Resûlullah senden memnundu, ümmetin yüzünü güldürdün, ne güzel gidiştir, diye onu teselli etmeye çalıştıklarında Ebu Bekir ne dedi? “Hiçbir şey istemem, şöyle denk olsam yeter.” Sevap da istemiyor, şöyle bir sıfır gidebilse. Bir imanı var başka bir şeyi yok, razıyım, sevap filan istemiyorum diyor.

Bu, mağarada Resûlullah aleyhisselam ile beraber ‘iki kişinin ikincisi’ olarak kalan insan, bu yirmi üç yıl Resûlullah’ın etrafında onun bir terliği gibi ayakkabısı gibi dolaşmış insan, bu “Ebu Bekir’imi bana bırakın, onunla tartışmayın” diye arkasına Peygamber’in geçtiği bir insan. Bu bir kişi, bin kişi değil, iman etmiş ve sahabi olmuş on binlerce insanın “bir tanesin sen Ebu Bekir” dedikleri, övgülere layık olmuş bir insan ama ölüm nefesleri karşısına çıktığında son saniyeleri olduğunu anlayınca en büyük korkusu başını sarmış, “şöyle gitsem yeter” diyor.

İnsan iki ayet meailini okuyarak kendisini arş-ı âlâdan gelmiş özel sekreter, yetkilendirilmiş özel savcı sanmamalıdır. Beyefendinin levh-i mahfuzdan sertifikası var, alınına bakarak tanıyor kimin mümin olmadığını. Bu gülünecek derecede ağlamaklı bir iş. Kendin daha hastanede sıra bekliyorsun kardeşim! Sen daha doktorun muayenesine muhtaçsın, belki kansersin belki de solunum bitmiş, solunum için yeterli ciğeri olmayan bir hastasın sen, herkes kendi derdine. Otur doktoru beklesene sen. Sana ne insanların hastalığından, sen ne biliyorsun. Antibiyotik ne demek, sen kendi ağrını kestir mi de milletin ağrısını kesiyorsun?

Hoca olmak hatta âlim olmak, müçtehit olmak hiçbir insana kalplere hükmetme hakkı ve yetkisi vermez. Kalpler Allah’ın elindedir. Kimin kalbine imanın yerleştiğini kiminkine de yerleşmediğini sadece Allah Teâlâ bilir. Bu hakkı kimseye vermedi. Bu hakkın kimseye verilmediğini belgeleyen en büyük belgelerden biri nedir biliyor musunuz; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz miraca çıkıp cehennemde kâfirleri yanar vaziyette o âlemde gördüğü hâlde, münafıkların listesi onaylı bir şekilde önüne konduğu hâlde ashabına “şu adam münafıktır, ona dikkat edin” demedi hiçbir zaman. Kimseyi deşifre etmedi, bildiği hâlde ve bilgisi de öyle sıradan değil, son kararı biliyordu. Buna rağmen kimseye bunları deşifre etmedi, kimsenin kalp durumunu açtırmadı. Çünkü öyle bir şey yapsaydı o, alimallah, kafasına bir sarık saran, hafif de sakal uzatan milletin kalp cerrahı olurdu.

Böyle bir şey yok hatta münafıkların başı olan Abdullah ibni Übey ibni Selül’ün münafık olduğuna dair yüzlerce delil olmasına rağmen, işi gücü Resûlullah’a tuzak kurmak olduğu hâlde, Uhud meydanında “yahu bu Muhammed bizi tuzağa düşürdü” deyip üç yüz kişiyi alıp geri çekilerek oradaki perişanlığın sebebi birisi olduğu hâlde... son nefesinde pabucun pahalı olduğunu anlayınca çocuklarını gönderdi. “Muhammed cübbesini bana göndersin, kefen yapayım onu” dedi. İman yok, kalp boş. Elbiseye güveniyor. Peygamberin elbisesiyle kefen yapacak, melekler de ondan çekinip azap etmeyecekler. Efendimiz aleyhisselam cübbesini göndermeye meyledince ashabı itiraz etmişler. Ne yapıyorsun ya Resûlallah, bunun yaptığı hakaretler, az mı hakaret etti bize, Uhud’da perişan etti bizi, Kur’an

ayet indirdi... Yolculuktan dönüyor “Medine’ye gidince göstereceğim size” diyor, “siz Medine’ye gelmiş çapulcular, atacağım sizi Medine’den” diyor.

Bunu peygamberin yanında söyleyen bir adam pabucun pahalı olduğunu anlayınca cübbeye sarıldı hemen. Peygamberin cübbesini getirin bana, onu kefen yapın, dedi çocuklarına. Efendimiz aleyhisselam onu verecek gibi olunca ashap “olmaz ya Resûlallah, bu kadar da yeter” deyince buyurdu ki: “Benim cübbem ona fayda etmez mezarda ama bu ilişki sayesinde onun ailesini satın alırız.” Öyle oldu nitekim. O cehennemini boylayınca geri kalan nesli iman ettiler. Sosyal ilişki bunun özeti. Ama her hâlükârda Efendimiz, “zındık, münafık, Azrail’i görünce mi aklına geldi benim cübbem!” demedi. Usul bu değil dinde.

Kardeşler, bir insanın ebedî cehennemde kalması demek olan kâfir hükmü, münafık hükmü ki ebedî cehennem demektir. Bu ancak Allah’ın verebileceği bir karardır. Hiçbir kurul, filancanın kâfir olduğuna karar veriyoruz, diyemez. Elleri böyle bir belge, açık bir ilan olmadığı sürece. Elbette kıyamete kadar doğan herkes Müslüman’dır diyecek kadar enayi de değiliz. Yeryüzü kâfir dolu. İman eden kullar, Allah tanıyanlar hep azınlıktırlar. Böyle geldi böyle gidecektir bu. Yani yoğunluk olan kitleler küfür üzeredirler. Bunda bir sıkıntı yok. Ama namaz kılan veya hacca giden, Kur’an okuyan ya da ben Müslüman’ım diyen bir insana bizzat onun üzerinden kâfir kararı vermek çok riskli.

Zaten kâfirler belli. Ama caminin içindeki kâfir güruhunu oluşturma hakkı Müslümanlar’da yoktur. Elbette Kur’an’da görüyoruz, bir defa namaz kılanların içinde de kâfirlerin bulunması mümkündür. “Vay o namaz kılanların hâline” diye kâfirleri anar gibi namaz kılanları anıyor Allah Teâlâ. Bunda gizlenecek bir şey yok. Ama buna Allah karar verebilir. “Sen namaz kıldığın hâlde, oruç tuttuğun hâlde kâfirsin,” Allah der bir kuluna. Biz kullar olarak yüzeysel dış görüntüyle karar verebiliriz. Dışarıdan gördüğümüz bizi ilgilendirir.

Camiye gelmiş bir Müslüman, namaz kılan bir Müslüman mümindir. Eğer mümin olmadığını kendi deklare ediyorsa camiye, cuma namazına gazetecilerin eşliğinde geliyor, çıkınca da “bu ne kadar güzel din canım. Bu dinden daha güzeli yok, cuması yeter Müslümanlığın. Gerisi lazım değil. Kur’an’ın 500 ayeti fazla Kur’an’da.” derse bal gibi kâfir. Ebu Cehil’e rahmet okutacak kâfir bu. Ebu Cehil hiç Müslümanlar’ın içine girmedi. Direkt, alenî kâfirdi. Delikanlı kâfirdi. Bu, seçim zamanı filan bilmem ne zaman camiye geliyor ama camiye bombalamak için. Caminin içini dinamitlemek için. Mihrabında küfrün tohumlarını ekmek için camiye geliyorsa, keyfine dokunan faizle ilgili vesaire ile ilgili ayetleri beğenmiyorsa... bunun Müslüman olduğunu söylemeye gerek yok.

Ama bunun ötesinde bir insan filan seçimde oy kullandı, filan şirkete gitti, filan bankada hesabı var diye hiç kimseye küfür kararı verilemez. Faiz günahların en büyüğüdür. Kumar Allah’ın büyük haramlarından. Şeytan pislîği dediği haramlardan bir tanesidir. Ne kumar oynayan ne faiz alıp veren veya banka sahibi olana kâfir denmez. Mesela on binlerce mutisi bulunan bir bankanın sahibi bile ‘faiz helaldir’ demediği sürece ona biz kâfir demeyiz. Eğer derse ki ‘ben Allah’ın faizle ilgili kararını kabul etmiyorum,’ velev ki onun bir kuruşu olmasın bir bankada, o kâfir zaten. Ama hele İmam-ı Azam rahmetullahi aleyhin mezhebinden olan insanlar, onun içtihatlarını kendisine din olarak benimseyenler hiçbir zaman hatalardan dolayı, yanlış işlerden dolayı bir insana kâfir diyemezler.

Arkadaşlar, şu hadis-i şerifi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu mübarek hadisini, Buharî ve Müslim başta olmak üzere onlarca hadis kitabının her birinde bulunan şu hadis-i şerifi not olarak yazalım. Resûlullah buyuruyor ki, özet olarak beyan ediyorum: Bir Müslüman diğer Müslüman'a kâfir dediği zaman bu söz ortada kalmaz. Ya gider o adamı bulur, hakikaten kâfire kâfir demiştir o. Eğer o dediği şahıs kâfir değilse bu söz geri gelir, sahibinde kalır." Yani birisine kâfir diye hüküm vermek, onun kâfir olduğu kararını vermek eğer %50 de olsa yanlış bir kararsa bu sözü söyleyenin kâfir olması demek oluyor. Kendin kâfir olma riski taşıman demektir.

Alenen küfrünü beyan eden, Allah'ın Kur'an'ı ile alay eden, namazı inkâr eden, orucu inkâr eden, haccı Araplar'a para yedirmek olarak gören, Allah'ın ayetlerinde fazlalık-eksiklik olduğunu söyleyen, Resûlullah'ın ashabına, Aişe anamıza, Ebu Bekir'e söven elbette kâfirdir. Elbette kâfirdir. Bu Müslüman değil ki buna kafir diyelim-demeyelim. Ama asıl sorun, filanca filan tarikata girmede diye, filanca filan tarikata girdi diye, filanca filan cemaattendir diye, sırf senden değildir diye onu İslam'ın dışına atmak yahut da filanca çok günah işliyor, mesela zina ediyor, mesela kumar oynuyor, mesela insan öldürmüş, bunların hiçbir tanesi dinden çıkmak, kâfir olmak değildir. Suçluluktur, günahkârlıktır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, tam 100 insan öldürmüş birisini bile kâfir olarak tanıtmıyor bize. 100 cana kıymış, bunun şakası yok. 100 cana kıymış. Ona bile Allah'ın rahmetini aradığı zaman rahmet kapısının açık olduğunu bize söylüyor. Medine sokaklarında zina etmiş, Peygamber'in sağlığında bu cürmü işlemiş Maiz radiyallahuanh. Korkunç bir şey ama Resûlullah'ın önüne gelip "beni temizle ey Allah'ın resulü" deyip de hak ettiği ceza kendisine verildikten sonra ayıplanması, kınanması bile caiz olmayacak bir hâle geldi.

"Tüh, yazıklar olsun edepsiz", diye ona bağırın sahabinin dilini tuttu Resûlullah. Ne yapıyorsun sen, dedi. Nasıl kınarsın, dediği insan Medine'de, Cebrail'in inip çıktığı Medine'de zina etmiş birisi idi. Ona bile kâfir muamelesi yapılmadı. İşte söylüyoruz. 300 kişi ile beraber Uhud'daki cepheyi dağıtan Abdullah ibni Übey ibni Selül, yalandan namaza geldiği için, yahu ben de sizdenim, biz de cennete gireceğiz, dediği için Resûlullah "kafası vurulasıca melun!" diye onu teşhir etmedi. Medine'de zina etmiş bir kadına bile, gelip "ben zina ettim yahu, ben zina ettim diyorum sana ya Resûlallah, zina ettim diyorum" diye her gün gelip Peygamber aleyhisselama kalabalık bir kitlenin önünde zina ettiğini, en büyük cürmü işlediğini itiraf eden birisine Resûlullah, kâfir muamelesi yapmadı. Suçlu muamelesi yaptı.

Suç başka şey küfür başka şey. Başı açık bir kadına asla kâfir denemez. Başı açık, başından başka yerleri de açık olabilir bir kadının. Yani iman edenler örtünürler, mümin kadın tesettürlüdür, ayrı bir konu ama tesettürlü olduğu hâlde yalan söylemiyor mu bir kadın? Tesettürlü olduğu hâlde kürtaj yaptırıp çocuğunu aldırıyor mu? Tesettürlü olduğu hâlde giybet etmiyor mu? Onlar nasıl bir suçsa açıklık da öyle bir suç. Birinin tonajı birisinden biraz daha fazla. Ama ikisinin de adı suç. Küfür değil. İçki içen erkek kâfir değildir. İçkinin haram olduğunu kabul etmeyen erkek kâfirdir.

Aynı şekilde çıplak gezen kadın kâfir değildir. Çıplaklığa Allah karışmasın, diyen kâfirdir. İki şey arasında çok fark var. Biri Allah'ı ilah olarak kabul etmemektir. Öbürü de

beceremeyip hata ettim, şeytana uydum diyen itirafçıdır. Allah'ın önünde herkes kusurlu, herkes itirafçı zaten. İtiraf edip hatasını görenin işi kolay. İnatlaşan, çağa vesaireye ayak uyduran herhangi bir anlayış insanı dinden çıkarabilir. Kur'an'ı laiklik süzgecinden geçirmek. Bu asrın bilmem ne şartından vesairesinden dolayı Kur'an'ın filtrelenmiş şekliyle Müslüman olmak, küfrün derinliklerine batmaktır. Namaz kılmayan kâfir değildir. Açık gezen kadın kâfir değildir. Alkol tüketen kâfir değildir. 5 yıldızlı otellerde Müslümanlar'ın haram işlemlerine zemin hazırlayan, alt salonu alkol üst salonu zina merkezi gibi kullanan otelleri işletenler kâfir değildirler; bunları helal görmüyorlarsa. Ama bu çağda o oteller olmasa Avrupalı'yı nasıl buraya çekeceksin, diyen ve o otele hayatında hiç gitmemiş birisi kâfir olabilir. Biri esastan dinamitliyor kulluğunu. Öbürünün altı sağlam dayanakları var, üstte tahribat yapıyor. Düzilmesi, tövbe etmesi mümkündür.

Kardeşler, sigara içmek bütün dünyanın oy birliği ile zararlı ve kötü bir şeydir. Bunda bir sıkıntı yok. Ama sigara içen kâfir değildir. Sigara içene kâfir diyemeyiz. Eğer dersek o zaman her sigara içen ya da kömür sobasının yanında hafif oksit koklayan da kâfir çünkü o da zehir koklandı. Kömür sobasının yanında oturdun, sen de kâfirsın olur o zaman! Bir insana kâfir suçlaması yapmaktır korkunç bir şeydir. Ne demek kâfir?

Bu adam evli ise karısı otomatik boş oldu demek. Bu Müslüman'a kâfir dedin, realitede doğru ise ve gerçekten bu kâfirse karısı boş bunun. Adamın üç çocuğu var o üç çocuğa babalık yapma hakkı yok. İslam diyarında hiçbir Müslüman'ın ona selam verme, komşuluk yapma hakkı yok. Yani bir insana kâfir deyince karşımıza çıkan hükümler bunlar. Ben kâfir derim, gerisine karışmam diyemezsin sen. Başlattın, bitir bu dosyayı şimdi. Bitti mi? Hayır. Bu adamın şeriat mahkemesinde yargılanıp İslam'dan geri döndüğü için katledilmesi lazım. Nerde senin mahkemen? Bitti mi? Bitmedi.

Bu adama kâfir demek, sen on milyar, 100 milyar, 10 trilyon filan değil, ebediyen cehennemden çıkamayacaksın demek. Sen 10 dakika girebilir misin? Bir on dakika git bakalım da nasıl orası bak. Bu adamı sonsuza kadar orada bırakıyorsun. "E hak ediyor..." Hak etme karar uzmanı sen değilsin. Allah'ın yetkili savcısı mısın sen? Hastanede sen de sıra bekliyorsun. Reçete yazıp duruyorsun hastalara. Bu bizim hakkımız değil. Biz nasıl mutlu oluruz? "Elhamdülillah, bugün on kişi daha cehenneme soktum, şükürler olsun, herkese nasip olmaz." Bundan mı mutlu oluyorsun? Ümmet-i Muhammed'in azalması hoşuna mı gidiyor?

O günah işledi, o oy kullandı, bu yan tarafa baktı, bu filan ülkeyi ziyaret etti, bu filancayla tokalaştı... Hani bir fişe takıyorlar insanı da son anlarında solunum desteği veriyorlar ya, beyin hareketine destek veriyorlar. Bunda bir şey yok ama elektrik şoku ile biraz daha yaşıyor işte diyor. Olsun ona diri deniyor, öldü denmiyor. İman da böyledir. 100 tane çılgınlığı olur bir insanın. Bunlardan bir tanesinde iman kıvılcımı görebilirsin. Buna mümin muamelesi yaparız. Ahireti karıştırma sen. Oraya gidince herkes girecek o sıraya. Kimi yıldırım gibi cennet tarafına geçecek kimi de on santim yürümeden aşağı yuvarlanacak. Allah o gün kime yardım edecek kime etmeyecek, belli değil bu.

Allah adına karar vermek, insanların dinlerini sonlandırmak çılgınlık. 100 yaşında da olsa, 110 yaşında da olsa hasta hastaneye geliyor bir hasta. Doktor "yahu meşgul etmeyin, gencecik hastalar var burada" diyebiliyor mu? 500 yaşında da olsa oraya alacak seni, insan

muamelesi yapacak. İman da böyledir kardeşim. Son bir umut da olsa. Ebu Talib şu kadar sene “olmaz, ben sana iman edemem” dedi. Can çekişirken son saniyesinde bile bir umutla bekledi kapısında aleyhisselam Efendimiz. İnsanların sadece bir kandil akşamı “bu akşam alkol almayayım yahu, boş ver lan, hep gâvurluk mu” demesi bile bir iman alametidir.

Yine adamın biri, Medine-i Münevvere’de Resûlullah aleyhisselam Efendimiz’in bulunduğu günlerde içki içmiş. Sarhoş sarhoş yakalanmış. Adamı almışlar, Efendimiz’in önüne getirmişler, adamın ağzı damlıyor. Dönmüş efendimize demiş ki, Muhammed demiş, seni de Allah’ı da çok seviyorum.

Sarhoş, kafa bulanık, sopasını yemek için sürüklenirken ashabın biri de tekmeliyor onu. Edepsiz diyor, dediğin lafa bak. Suçu var, cezayı hak etmiş. Bir de gelmiş seni çok seviyorum ya Resûlallah diyor. Demek ki içerideki kaynar volkan sönmemiş henüz, Allah biliyor, Peygamber biliyor. Hem 80 sopa yiyecek içki içtiği için, alkolün cezası 80 sopa, o arada da “terbiyesiz herif” filan diye azarlıyorlar onu. Efendimiz duyuyor, ne yapıyorsunuz siz diyor. Ne yapıyorsunuz: “Duymadınız mı Allah’ı ve Peygamber’ini seviyorum dedi bu adam.” Yani “sevseydin be adam, Medine’de içilir mi bu melanet” demiyor. Yüzde bir de olsa ihtimal var; bu adam Allah seviyor, Peygamber seviyor. Bir kandil akşamı içki içmemiş, bu akşam kandil akşamıdır diye.

Bir gün, hayatında bir gün cuma ezanını duyarken şarkı dinlediği radyoyu kapatmış, “yahu Müslümanlar camiye gidiyor, biz bari burada şarkı dinlemeyelim” demiş, kendisinin camiye gittiği yok ama. Bunu da iman alameti kabul etmek mecburiyetindeyiz. Yani bizim ana ilkemiz, mümkün olduğu kadar kimse cennetten gelip parsel almasın, bize düşen yer çok olsun, beş kişi daha iman etse 5-10 dönüm daha onlara verilecek, bizim bahçe küçülecek... böyle mi düşüneceğiz biz? Yoksa “aman Allah’ım, bir kişiyi daha şu ateşten kurtar” diye dua mı edeceğiz?

Bizden önceki nesiller “aman bunlar iman etmesin, cennette yerim daralmasın” diye düşünse biz ne edecektik şimdi. Hiç kimse cehenneme bir insanın ebediyen düşmesinden mutluluk hissetmemelidir. Böyle şey olur mu. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, bir Yahudi ailesinin küçük çocuğu, yani 5-10 yaşlarındaki delikanlı çocuğunun vefat edeceğini duydu. Efendimiz de yanına birkaç sahabe aldı, Yahudi’nin evine gitti. Oturdu. Baktı ki çocuğun durumu iyi değil. Dedi ki, “yavrum, baban bana iman etmiyor ama sen iman et, durumun iyi değil, sen kurtul.”

Efendimiz, Yahudi çocuğuna nasihat etti. Çocuk da babasına döndü baktı, “görürsün ne diyor Muhammed” anlamında. Yahudi de “bu ki geldi bizim evimize, böyle nezaket gösterdi. İstedğini yap yavrum, iman et” dedi. Çocuk da iman etti ve birkaç dakika içinde vefat etti. Çok güzel, kritik anda yetişmiş aleyhisselam Efendimiz. Çocuk iman etmiş hâli ile vefat edince ashab-ı kiramdan bu olayı nakleden sahabe diyor ki, Resûlullah’ın gözleri yaş doldu ve çok mutlu oldu. Kalktı, geri giderken buyurdu ki, bir insanın ebedî cehennemden kurtulmasına beni sebep ettiğin için sana şükrederim ya Rabbi. Bütün insanlığı kurtarmak için gelmiş, etrafında on binlerce sahabe pervane gibi dönüyor. Bir Yahudi’nin çocuğunun ebedî cehennemden kurtulmasına sevinç gözyaşı akıttı.

Onun ümmetinden birisi çıkıyor, camiden çıkanlara bir “nolu kâfir, iki nolu kâfir, bunun karısı da dört nolu kâfir...” Camiden çıkanları bombardımana tâbi tutuyor. Öbür taraftan küfür onun gırtlığını sonuna kadar sıkmış, nefes aldırıyor. Yani kendisi küfrün her türlü ablukasına muhatap, böyle bir sıkıntı yaşıyorsun, sen daha kendi akidene göre doğru düzgün nikâh kıyamıyorsun! Kendi akidene göre çocuğuna Kur’an okutamıyorsun! Kendi iman esaslarına göre bir şirket kuramıyorsun! Kardeşim şu dünya kaç koca kıtadan oluşuyor, bu büyük dünyada alimallah bir tane helal yenecek tavuğun yok be adam! Helal yenecek, hormonsuz beslenmiş bir tavuğun yok senin! Sen insanların dini ile imanı ile nasıl uğraşırsın! Yediğin sabah kahvaltısındaki peynirin helal mi değil mi o bile sana sorulmuyor artık. Bir kasaptan bir kilo et alıp yiyip yiyemeyeceğin belli olmayacak kadar karma bir hayat yaşıyorsun. Çocuğuna bakkaldan aldığın çikolatadaki bilmem ne maddesi domuzdan mı yapılmıştır, başka şeyden mi yapılmıştır bunu bilemediğin bir dünyadasın. Bu kadar küfrün baskısı altında sen bula bula kendi ananı mı kâfir olarak buldun!

Yani bir evlat annesinin karşısına geçip “ana seni imana davet ediyorum, iman et...” Yahu amentüyü sen bu kadından öğrenmiştin. Abdesti bu kadından öğrenmiştin. Ne müthiş bir imana nail oldun ki kendi ananı da gâvur olarak gördün sonunda. Bu büyük bir şeytan tuzağıdır. Bu kafa, Allah rızası için, Allah’ın cennetine girmek için Allah’ın aslanı Ali’yi öldüren kafadır. Ali bin Ebi Talib’in karşısına çıkanlar da Allah rızası için onu öldürdüler. Osman ibni Afvan’ı Kur’an okurken parça parça edenler de Allah rızası için yaptılar. Kafa o kafa. Bu ne biçim iman ki en büyük hedefi mümin.

Sende madem Cebrail kadar büyük bir iman var, sağın solun küfür diyarı dolu. Şöyle bir girsene küfrün içine de görelim seni. Müminlere bir hayrın dokunsun. Mümini suçundan dolayı dinden atma hakkı kesinlikle hiçbir müminde yoktur. Tarihimiz çok müthiş, kaliteli örneklerle doludur. İşte Ebu Bekir radiyallahuanhın anlayışında. Kendisini ne kadar garip görüyor. Allah’ın önünde bu bir örnektir bizim için. Ashab-ı kiramın bugüne kadar gelen uzantılarında yani onların peşinden giden Allah dostlarında görüyoruz; sabahlara kadar ibadet eden insanlar arasında, malını mülkünü Allah yolunda infak edenler arasında saçıp savurup kâfir orduları kuran yoktur hiç.

Derdi Allah’ın rızası olan zaten onun bunun imanı ile uğraşacak zaman bulamaz ki. Berduş işi bu iş. Evet, realitede işin aslına döndüğünde camilerde de kâfirler var. Kur’an öyle diyor zaten. İnsan camiye geldiği hâlde, Kâbe’nin etrafında dönerken bile bir müşrik olarak dönebilir. Bu mümkündür ama muayyen bir şekilde, hah bunu görüyorum, bu tamam. Üstüne bas damgayı at. Ona bas buna bas, kurbanlık koyun gibi üstüne işaret koy... Müslümanları belgelemek kimsenin hakkı değildir. Bu sadece Allah’ın hakkıdır. Çünkü imanla ilgili nihâî karar kalplerde verilir. Kalplere de hükmeden Allah Teâlâ’dır.

Nesine baktın da bunun kâfir olduğunu anladın? Bir insan kendisi beyan ediyorsa, “ben Müslüman değilim” diyorsa ona bir şey demeye gerek yok zaten. Adı üstünde, belli. Bir de alenî küfür olan şeyler vardır. Mesela namazı inkâr etmek, Kur’an’ı kabul etmemek, Allah şu işe ne karışıyor demek. Bunlar adı üstünde kâfir zaten, yapacak bir şey yok. Ama özellikle kardeşler, müçtehitlerin yani ümmet-i Muhammed’in büyüklerinin bireysel içtihatları, şahıs

olarak ben şöyle uygun görüyorum demesi, o içtihadı kabul etmeyenin kâfir olması demek değildir. Biz İmam-ı Azam Ebu Hanife rahmetullahialehyhin izinden gitmek istiyoruz.

Gittiğimizi iddia da edemeyiz. Öyle kaliteli bir Hanefî olmak da her baba yiğidin kârı değil. Ne Hanefî'si kardeşim, sen önce bir namazını kıl, Allah kabul etsin diyelim de. Hepimiz iyi Hanefî'leriz, yani ne demek bu? Ebu Hanife'nin içtihatları doğrultusunda Allah'ın rızasını kazanmaya çalışıyoruz. Hocam bu zordur. Dinimizi, Resûlullah aleyhisselamın bıraktığı emaneti bize o öğretti. Biz onun kulları değiliz. Allah'ın kullarıyız.

Şimdi buna rağmen biz Ebu Hanife'nin içtihatları dışında kalan, ümmetin diğer kısmını zındık, münafık, fasık mı göreceğiz? Hayır, peki döndük bu tarafa şimdi. Ebu Hanife'nin imam olduğuna 1200 senedir şahittir ümmet. İmam bu adam imam. Diğer imamlar bile “çoluk çocuğuyuz” diyorlar onun ilmi karşısında. Sen imam mısın müezzin misin cemaat misin o bile belli değil daha, bir ilmihâlden bir şeyler okumuşsun ve yahut da mesela filanca zalim kâfir grubun filan yerde yaptığı bir zulüm manzaraları, orada çocukları doğramaları vesaire seni etkilemiş. Duygusallaşmışsın. Mesela filan ayeti Kur'an'dan okumuşsun. “Allah zalimler şöyledir diyor.”

Şimdi bundan bir üretim yapıyorsun. Bu adam bir zalim. Allah zalimlere lanet ediyor mu, ediyor. Zalimlerle olmayın sadıklarla olun diyor mu, diyor. Sen bu adamların ürettiği telefonu kullandın. “Vay kâfir!” Nerden anladın bunun kâfir olduğunu? “Görmedin mi bu adam Müslüman çocuklarını öldüren zalimlerin telefonundan kullanıyor.” Sen niye aynı telefonda kullanıyorsun? “Ben zarureten kullanıyorum.” Be mübarek, dünyada zaruret sadece senin için mi geçerli. Evet, senin bu duygunu bireysel anlamda hürmetle karşılıyorum ben. Keşke her Müslüman, zalime karşı böyle şuurlu olsa ama seni bağlar bu. Gördüğün rüyalar senin moralini kırar. Sen rüya gördün, gece dağdan düştün, uçaktan düştün diye ben de mi moralimi kıracağım şimdi. Sen sabah kalk, Ayete'l-kürsî'yi oku, bana ne senin rüyandan.

Allah'ın kati emirleri yorumlanamaz. Sağa sola çekilmez, emirlerinde kesin ölçü kabul ederiz. Allah meleklere iman edin diyor, biri çıkar derse ki melek yok, ona kâfir gözüyle bakarız. Ama bunun dışında binlerce içtihat var. Yani yüzlerce âlimin, müçtehidin binlerce, on binlerce düşüncesi fikri, öne sürdükleri belgeleri var. Bunlar bir içtihatır. Şurada Müslümanlar oturmuşlar, filan diyardaki işkenceyi nasıl kaldıralım, oraya nasıl gidelim diye konuşuyorlar. Biri diyor ki otomobille gidelim. Öteki diyor ki uçakla gidelim. Öbürü yüzerek gidelim diyor. Bunların hiçbiri ayet değil. Hadis değil. Peygamber sözü değil. Bunlar bireysel kanaatler. Birbirimizin kanaatlerini dinden çıkarma gerekçesi hâline getiremeyiz.

Hiç kimsenin kanaati, Ebu Hanife de başta olmak üzere Ebu Bekir de dâhil olmak üzere kimsenin kanaati, Allah'ın hükmü değildir. Peygamber aleyhisselamın hükmü değildir. Ebu Bekir'i ve onun 120 bin arkadaşını “Resûlullah aaleyhisselam böyle dedi” diyen sağlam kaynaklar olarak görüyoruz. Peygamber'den sonra mini peygamberler olarak görmüyoruz biz onları. Göremeyiz. Böyle bir imanımız yok bizim. Cebrail, Muhammed aleyhisselamdan başka kimsenin kapısına gelmedi. Ne Ebu Bekir'e geldi ne Ali'ye geldi. Ne Ebu Hanife'ye geldi ne de İmam Şafî'ye geldi.

Onun yani Cebrail aleyhisselamin yön verdiği Peygamber aleyhisselam dışındaki insanlar kanaat kullanırlar. Kullandıkları saygındır, muhteremdir. Hepimizi bağlayabilir. Ama bu nerde bağlar? Yapılacak iş, yol yordam konusunda bağlar. Ebu Hanife'nin dediği ile amel edersen, Allah'ın rızasını umarsın ama kafa doğrayamazsın. Bu tıpkı tıptaki gibi. Bir doktorun kanaati a ilacını kullanmaktır. Öbür doktorun kanaati b ilacıdır. Biri çıkar da “kes kurtul bundan” derse onunki çılgınlıktır. Kes kurtul yok. Alternatif ilacın varsa onu söyle deriz.

Biz kardeşler, bir Müslüman'ın küfür kokan, dinden çıkmayı sinyalleyen hatalarını önce “bilmiyor mu acaba?” diye değerlendiririz. Vazifemiz o zaman “Allah'ın bu husustaki hükmünü bilmiyor musun?” demektir. Bilmiyorum, derse elimize düştü; o zaman mesul biziz. O zaman gel kardeşim, bunu acil öğrenelim. Ehline gidelim. Hemen kalp ameliyatı yapma adama sen. Cerrah değilsin bir şey değilsin. Götür doktora hemen. Bir cahillik riski taşıyor olabilir. Bu din dışına kaydığını gördüğün, Allah'ın cehenneminde ebedî kalacağını zannettiğin adam cahillikten mi bunu yapıyor, bir. İki, bir zorlama altında mı bunu yapıyor? Bir incele bakalım.

Birisi bunu ciddi bir şekilde ölümle tehdit ettiği için mi böyle yapıyor mesela? Eğer zorlama altındaysa Ammar radiyallahuanh, şehit sahabi, Ebu Cehil'in kırbaçları altında “dediğiniz doğru, Lat Uzza ilahtır” dedi. Oradan canını kurtardı, geldi ben ne ettim dedi. Ya Resûlallah, ben battım helak oldum dedi. Resûlullah aleyhisselam cevap vermeden Allah ayet indirdi. Yüreği iman doluyken ağzından öyle sözler söyleyenler endişe etmesinler, buyurdu. E demek ki bir tehdit altında olabilir. Bir abluka altında olabilir. Sen buradan bedava konuşuyorsun ama Yahudi, adamın hanımını kızını kaçırmış, ölümle tehdit ediyor olabilir. O da böyle demesiyle namusunu kurtarmaya çalışıyor. Ortada bir ihtimal, bu ihtimali öğren.

Üçüncüsü, tevil mi yapıyor? Tevil yapmak ne demek? Yani Allah Teâlâ'nın böyle buyurduğunu ama anlamının şöyle olduğunu mu zannediyor acaba. Olabilir. Senin vazifen ne o zaman? Bu tevili düzgün hâle getirme yani bu eğri yolu, bu kafasına göre yorum yapan anlayışı düzeltmek. Kardeşim, müminiz, Allah'ın kitabına iman ettik. Gel bu Allah'ın kitabı ne diyor bir öğrenelim bunu. Sen doğruysan sen, ben doğruysam ben. Eminlik budur. Şimdi bütün bunları bir kenara bırakıp eğri söz söyleyeni cehenneme yuvarlarsan sen bile kalmazsın dünyada. Senin de bir eğriliğin vardır. Nitekim haricî denen bir fırka yani bu Ali bin ebi Talib radiyallahuanhı öldüren guruh namazlı niyazlı adamlardı.

Bir örnek verelim. Bunlar hata işleyen kâfirdir diye düşünüyorlar ve kâfir öldürüyorlar. Hz. Ali'yi de onun için şehit ettiler zaten. Günahkâr, fasık, bunu öldürelim dediler böylece dünya tertemiz oldu! Ali'nin katili de hangi cennet umudu ile yaşadı bu dünyada merak ediyorum. Hangi cennet umudu ile... Bu haricîlerin liderleri bunlara demiş ki, sabahleyin namazı filan yerde kalalım. Tamam demişler.

Diyelim ki filan mahalledeki mescitte kılacağız. O adam da oraya gideceğini unutmuş. Öbür namaz kıldıkları yere gidince aklına gelmiş ki yahu biz diğer yerde buluşacaktık. Koşa koşa gitmiş ama yetişememiş verdikleri saatte. Gelmiş karşısına dikilmişler. Sen neredeydin demişler, biz burada buluşacağız sabah namazında demedik mi? Dedik. Niye sen gelmedin? “Ben şu mescitte buluşacağız zannettim.” Sen verdiği sözde durmadın. Resûlullah ne buyuruyor? Sözünden cayan münafıktır. Münafık kâfir demektir, deyip onu orada

öldürmüşler. Kural bu. Koyduğu kanuna kurban gitmiş. Bu sapıklık olunca sapıklığın varacağı yer burasıdır.

Mümin merhametli insandır. Yani sen kardeşim, iki komünist dinsiz, Allah yoktur diyen iman etsin diye senelerdir yalvarıyorsun adama. Onun dükkânına gidiyorsun. Abi etme eyleme, görmüyor musun arıları balı nasıl yapıyorlar. Görmüyor musun çiçekler baharda nasıl açtı. Gel işte şöyle et, bir gün oruç tut filan. “Aslında doğru söylüyor olabilirsiniz ha bir ihtimal” dese adam, uçacaksın o gün. Baklava ısmarlayacaksın dostlarına. E kardeşim seninle beraber 20 senedir namaz kılıyor bu adam. Biraz da buna merhamet göster Allah için yahu. Yok, tarikatında şucu var yok o filanca fırkaya şöyle girdi.

Kâfir dese ki “ramazanda oruç fena değil ha, var ya çok sağlıklı. Sizin peygamberiniz çok iyi demiş bunu. İyi perhiz de yapıyorsunuz.” Ah, bu iman edecek bak, büyük alamet. On milyonda bir iman etme işareti bu. Nasrettin hocanın kazanın dibine mum koyup gece yarısı hem ısınıp hem çorba ısıtması gibi bir şey. Onu umut sayıyorsun. Bu iman edecek diyorsun seviniyorsun, öbür taraftan üç defa beş defa haccetmiş bir insanın o mum kadar eksikliğini bulunca; kâfir! Koca bir soğuk damga basıyorsun üstüne. Bu daha cennete giremez. Çelişki. Müslüman’a da kâfir kadar muamele yap bari. Kâfire gösterdiğin merhameti biraz da Müslüman’a göster. Ama aslı bozuk bunun aslı. Bir defa sen bu hastanede hastasın. Senin kim karar verdi Müslüman olduğuna dair?

Allah 100 kişiyi öldürmüş insanın cinayetlerini affediyor. Sen sigara içti diye adamı affetmiyorsun. Yok onların tarikatında şu var. Biz birbirimizin cellatları değiliz. Birbirimizin duacılarıyız. Madem onun yaptığı işleri kabul etmiyorsun, daha güzellerini yap. Adam gece teheccüde kalkıyor, teheccüden sonra şöyle bir iş yapıyor, o yaptığı iş fena, İslam’da yok, şirk o. Sen uyuyorsun o arada, senin uykun mübarek, adamın teheccüdünden daha değerli öyle mi? Özel yetkili savcı ya koruma altında o!

Kendi kendimize çukur kazmaktır bu. Bile bile Allah’ın azabına hazırlıyoruz kendimizi. Ahmed bin Hanbel radiyallahuanh, ümmetin büyük adamlarından. Bildiğiniz gibi çok büyük işkenceler gördü. Müslüman idarede Kur’an üzerinde felsefî bir kavram kullanıyorlar. Kur’an şöyle midir böyle midir diye. “Allah’ın kitabına karıştırmayın, böyle şeyler sokmayın” dediği için yıllarca süren ve sonunda o gördüğü işkencelerden öldüğü hastalıklara yakalandı. Gördüğü işkencelerden. Sonra siyasi yönetim değişti, İslamî sistem kurulunca Ahmed bin Hanbel rahat etti ama zindanlarda yediği kırbaçlardan dolayı sakatlandı, hastalandı bir defa. Bugün burada veya herhangi bir yerde dinlediğiniz on hadisten yedi tanesi ondan geliyor. Dinimizin 10’da 7’si Ahmed bin Hanbel’e bağlı.

Seni bu şekilde kırbaçlatanlar, zindanlarda çürütenler Allah’ın belasını buldular değil mi, yani öldü gittiler, denetimi kaybettiler değil mi, manasında bir söz görünce ayağa kalkmış. “Sakin öyle yapmayın” demiş, “nihayetinde onlar da bizimle beraber lâilâheillallah diyorlardı. Allah onlara da rahmet etsin.” Hâlbuki bu “Allah onlara da rahmet etsin” deyip rahmet dilediği insanlar en az Ahmed bin Hanbel gibi 100 âlimin kellesini kopardılar. Kur’an’a felsefe sokmak istiyorlardı. Kur’an’la oynayacaklardı. İşte şu ayet bu mudur ya da şu ayet şöyledir diyeceklerdi. Aslı buydu felsefenin. Onu Ahmed bin Hanbel tek başına göğüsledi, Allah ondan razı olsun. Ve ümmet-i Muhammed’e berrak bir Kur’an bıraktı.

Biz ümmet-i Muhammed olarak Ahmed bin Hanbel'i kırbaçlayanlara bırak kâfir demeyi, Ahmed bin Hanbel'in ağzından rahmet okuyoruz. Allah onlara merhamet etsin.

Kardeşler, insanların kendi analarına, kendi babalarına, kendi hocalarına gâvur gözüyle baktığı gün İslam diyarında Kâbe'nin ne kıymeti var? Hem hacca gidiyor, Kâbe'de izdiham var tavaf edilmiyor hem de "bunların çoğu müşrik, kâfir, gelmeseler de rahat etsek" diyor. Beyefendiye özel korumalı tavaf meydanı açılacak... Bu bir tuzaktır. Şeytan kimini şarapla avutur. Kimini kumarla avutur. Kimini faizle aldatır. Kimi âlimi de tembel tembel hantal hantal oturtarak aldatır. Kırk kitap yazmış, kırk kişinin gönlüne girememiş âlim. Bu da öyle batmış.

Kimimizi de başkalarının cenneti çıkması için çalıştırıyor. Bir mümin, kırk kere ölür kırk kere dirilir de cennete giremeyecek bir insan bulduğu için sevinmez. Bu peygamber öyle bir peygamber değildir. Bizim hedefimiz "aman bir kişi cennette olsun"dur. Aman bir kişi cehennemde olsun denir mi hiç? Bu nübüvvet davası değil. Nübüvvet peygamberlik yolu böyle bir yol değil ki. Biz Allah'ın cennetine doğru koşturmak zorundayız. Ama hesapsız kitapsız değil tabii. Karakaşını beğendiğin cennete girsin demek de yanlış.

Bizim "filanca mümindir" demeye hakkımız yok. "Filanca kâfirdir" demeye de hakkımız yok. Tıpkı helali haram yapma haramı da helal yapma hakkımız olmadığı gibi. Ne dediyse Allah o. Allah'ın ne dediğini de Peygamberimiz öğretti zaten. Kendilerinden din öğrendiğimiz müçtehitlerimiz, imamlarımız da bize bu yolu açtılar. Allah onlardan razı olsun.

Herkes sırasını beklesin hastanede. Doktoru beklesin. Sen zaten ayakta zor duruyorsun. İlaçla ayakta duruyorsun, bir de çıkmışsın başka hastalara reçete yazıyorsun, başını belaya sokma. Sen kendi canına bak. Allah kimseyi kimsenin bekçisi tayin etmedi. Herkes kendi hesabını verecek. Ama hepimiz cennete doğru koşturmak için görevliyiz. Herkes haddini bilecek.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.